

ŠELMY -Z- OLÝMPU

Lucy Coatsová

Strážce
stájí

FRAGMENT

Šelmy z Olympu

Strážce stájí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucy Coatsová
Šelmy z Olympu – Strážce stájí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠELMY -Z- OLYMPU

Lucy Coatsová

Strážce
stájí

FRAGMENT

*Pro Findlaye, Lochlana a Palomu
od jejich pratetičky*

A large, ornate, black decorative flourish that starts with a sharp hook at the top left, loops around, and ends in a small swirl at the bottom right. It frames the title text.

KAPITOLA 1

BŮH OTEC

Démon si zrovna povídal se slípkami o vejcích, když dorazil jeho táta. Se svým tátou se nikdy předtím nesetkal, ale moc dobře poznal, že je to on. Jeho táta měl:

silné chlupaté kozlí nohy,
velké zakroucené rohy,
žluté oči s černými štěrbínovitými zorničkami,
víceméně žádné oblečení
a stříbrnou pastýřskou píšťalu.
Démonův otec byl bůh.

„Lišák bůh lišák bůh lišák bůh pryč pryč pryč koko-
dááák!“

Slepice se s kdákáním a drmoláním rozprchly po dvorku. Démon poklekl do prachu a sklonil hlavu. Nebyl si jistý, jestli se takhle jedná s otci, ale rozhodně se tak jednalo s bohy.

Obzvlášť pokud oním bohem byl Pan, vládce lesů a všech divokých tvorů. Bůh, jenž mohl přivolat smečku hladových medvědů, kteří by vás vmžiku roztrhali na kousíčky.

„Pandemonie, chlapče můj!“ zahlaholil Pan a jeho hlas zněl mechem jako obrostlá kůra prastarých stromů. Byl to hluboký sametový hlas, ze kterého se drolila drsná neomalenost.

Přestože Pandemonius bylo Démonovo skutečné jméno, nikdo mu tak nikdy neříkal. Dokonce i horší vlci ho oslovovali Démone – a ti si přitom na formálním projevu docela zakládali.

Démon se už chystal svému tátovi říct, jak směšně jeho jméno v celé délce zní, když ho popadly dvě obrovské ruce v podpaží a zvedly ho do vzduchu.

Objetí boha bylo štiplavě cítit po bylině kozlíku lékařském, kozlím pižmu a staré zatuchlé krvi.

„Rád tě konečně poznávám, můj synu. Tak pojď, zajdeme za tvou drahou matkou Carys a sbalíme ti. Už jsem ji strašně dlouho neviděl... Vlastně od té doby, cos přišel na svět. U Dioových vousů, ten čas ale letí.“

O nějaké dvě minuty později se zmatený Démon ocitl v koutě chatrče, kde se svou matkou bydlel. Zatímco si balil svých pár věcí do uzlíčku, viděl, jak otec něco šeptá matce do ucha.

Když Carys spatřila Démona vcházet dovnitř spolu s jeho otcem, její nejlepší nůž na řezání bylinek jí vypadl z ruky na tvrdou hliněnou

podlahu. Málem jí uřízl palec na noze. Teď jen dokola opakovala pronikavým hlasem: „Ale, ale, ale...“ Démonovi připadalo, že zní jako malé černé jehňátko Ječmínek, když se dožaduje mléka. Klidně mohla zůstat zticha. Pan všechna její *ale* rozdupal jako útočící kentaur.

„Pandemonius půjde se mnou,“ prohlásil nakonec. „A tím to hasne. Nechceš přece urazit bohy tím, že ho nepustíš, že ne?“

Na to Carys nemohla dost dobře nic odpovědět. Smrtelníci, kteří urazili bohy, obvykle skončili jako hromada doutnajícího prachu, v lepším případě proměnění v stromy, případně v balvany. Nakonec Pan vytáhl Démona ze dveří, aniž stihl víc než rychlou pusou na rozloučenou a krátké objetí s mámou. Plačící Carys za nimi mávala mokrým kapesníkem.

Démonovi bylo taky do breku. Mára byla celá jeho rodina. Cítil, jako by měl v krku

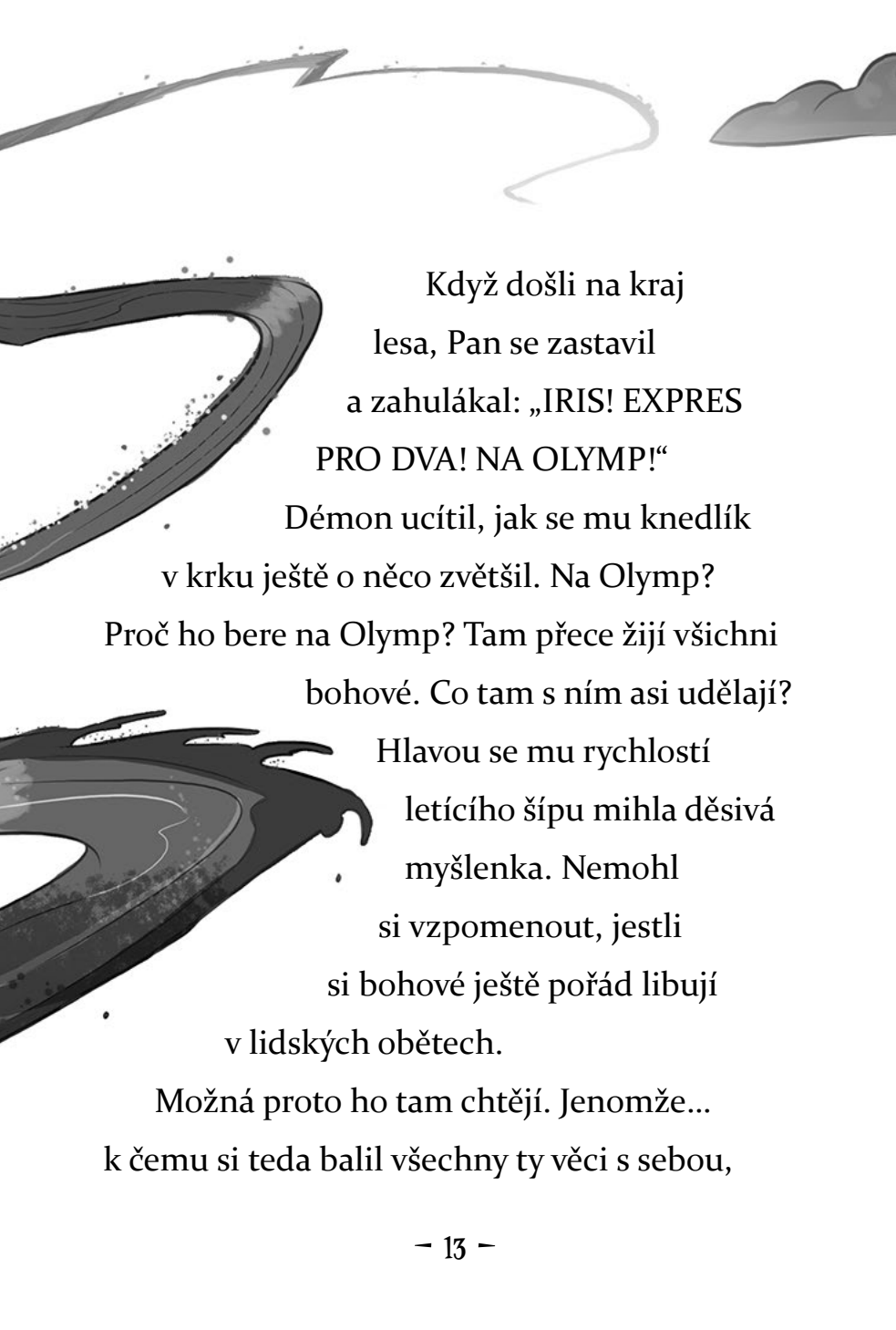
knedlík, čím dál větší a větší, až už se skoro nemohl ani nadechnout. Neopovážil se zeptat, kam ho to otec odvádí nebo proč. A i kdyby si troufl, nevěděl, jak vlastně má svého otce oslovovat. Vaše Božstvo? Vaše Svatosti? Vaše Tátovstvo? Ještě před několika minutami byl jen obyčejný jedenáctiletý kluk, který žil se svou mámou v obyčejné vesnici uprostřed Arkádie. Celé dny se staral o kozy a ovce a slepice a okopával zeleninu.

I když vlastně to, že uměl mluvit se zvířaty, přece jen asi nezvyklé *bylo*. Ale všichni v okolí věděli, že je dítětem boha, a u malých polobohů se takové věci stávaly.

Nikdo tomu nevěnoval moc pozornosti, jenom místní farmáři ho občas zavolali, když byla jejich zvířata nemocná. Démon dokázal zjistit, co jim je, a Carys jim pak mohla předepsat ty správné bylinky k užívání. Všichni farmáři si časem zvykli

na to, že podle Démona jejich ovce neříká jen „bééé“, nýbrž si stěžuje, že ji „bolí břicho“.
A teď ho od toho všeho najednou ve chvíliče odtrhl nějaký otec, kterého ani nevěděl jak oslovovat.

Když došli na kraj
lesa, Pan se zastavil
a zahulákal: „IRIS! EXPRES
PRO DVA! NA OLYMP!“

Démon ucítil, jak se mu knedlík
v krku ještě o něco zvětšil. Na Olymp?
Proč ho bere na Olymp? Tam přece žijí všichni
bohové. Co tam s ním asi udělají?

Hlavou se mu rychlostí
letícího šípu mihla děsivá
myšlenka. Nemohl
si vzpomenout, jestli
si bohové ještě pořád libují
v lidských obětech.

Možná proto ho tam chtějí. Jenomže...
k čemu si teda balil všechny ty věci s sebou,

jestli se ho jen chystají zabít? Jeho skromný plášť by asi Diovi k ničemu nebyl, že ne? A právě v tu chvíli z nebe vystřelila duha a přistála jim u nohou.

„Naskoč si, synu,“ vyzval ho Pan. „A pevně se mě drž. Tenhle Irisin expres může být docela svižný, když na to nejsi zvyklý.“

Démon poslechl. Zavřel pevně oči a držel se Panovy chlupaté hrudi. Cítil, jak se mu žaludek propadá kamsi hodně hluboko. Ozvalo se hlasité zafíčení a kolem se rozlinula silná květinová vůně. *Divoké růže*, pomyslel si, když opatrně začichal. Maličko pootevřel oči a pohlédl dolů. Okamžitě toho zalitoval. Stál na krajíčku průhledného círu duhy, který se obloukem řítí k nebi. Zem pod ním byla čím dál menší a menší. Celé Řecko se rozkládalo dole jako zvlněná zlatavozelená dlaň uprostřed temně purpurové tůně moře. Už se chystal

hrůzou vykřiknout, když se zasvištěním a žuchnutím prolétli mlžnou bariérou – a přistáli.

„Tak, a jsme tu,“ oznámil Pan. Sestoupil z duhy a vyrazil dlouhými kroky k jakýmsi zářivě bílým svatyním.

Na Olympu bylo všechno obrovské a velmi čisté (i když Démon ucítil ve vzduchu podivný a dost odporný puch hnoje).

Mezi velikánskými pestrobarevnými květy a stromy, na nichž visely trsy stříbrozlatavého ovoce, poletovaly všelijaké nymfy a cherubínci. Démon musel utíkat, aby Panovi stačil, až mu uzlíček poskakoval na zádech. Najednou se cítil vážně našťvaně. Jak se jeho táta opovažuje ho takhle unést a nic mu k tomu neříct? To prostě není *fér!*

Jestliže má být usmažen dokřupava jako oběť, pak chce rozhodně vědět proč.

„Hej!“ křikl Démon. „Hej, ty! Stůj!“ Pan se zastavil. Pomaličku se obrátil a v očích mu jiskřily zelené plamínky. Víly a cherubínci se bleskurychle vytratili z dohledu.

„To pokřikuješ *Hej, ty!* na MĚ, chlapče?“ zeptal se velmi tiše.

Démon ztěžka polkl, ale ustoupit nehodlal. Přikývl. Maminka mu vždycky říkala, že jeho největší chybou je, že neumí držet jazyk za zuby a chovat se uctivě ke starším a moudřejším, ale teď mu to bylo jedno.

„Ano... hm, sire – Vaše Božstvo – Pane – tati. J-já jsem se chtěl zeptat, c-co se mnou h-hodláte u-u-dělat.“ Démon nechtěl koktat, ale hlas se mu začal zadržávat, jako by měl svou vlastní hlavu. Odkášlal si a zkusil to znovu.

„Jestli mám být obětován bohům, myslím, žeš mě měl nejdřív nechat rozloučit se s mámou. Bude na tebe pořádně našťvaná, až budu mrtvej!“

Pan se na něj zadíval. Zelené plamínky v očích mu pohasly, otevřel ústa a náhle propukl v záchvat smíchu tak prudký, až Démona málem povalil.

„Oběť bohům? Tak na tos myslel, že tady jsi? Můj vlastní syn? Slyšely jste to, nymfy? Jako OBĚŤ? To je teda dobrý!“ Ještě chvíli se smál a víly a cherubínci přilétli zpátky na dohled. Vypadali, že se jim ulevilo. Pan se podrbal na jednom zahnutém rohu a prohrábl si rozčuchané vlasy. Vypadla z nich sprška kůry, větviček a uschlého listí.

„U Diových nehtů! Tvoji drahé matce jsem to řekl, ale zapomněl jsem to povědět tobě. Pojď co nejrychleji za mnou, chlapče. Myslím, že je načase, abych tě vzal do Olympských stájí.“

KAPITOLA 2

OLYMPSKÉ STÁJE

V Olympských stájích to strašně páchlo.

Nedalo se tomu nijak uniknout. Ta dlouhá vysokánská budova smrděla jako hromada stovky let mrtvých ryb a tisíciletého trusu. Z každého kotce a stání se ozýval ohlušující řev šelem a nestvůr. Byl to nepopsatelný randál. Pan trochu poodstoupil od budovy stájí a přikryl si chlupatýma rukama uši. Pokynul Démonovi k lavičce pod stromem kousek stranou, kde bylo přece jen trochu klidněji.

I tak ale musel dost křičet.

„Všichni bohové a bohyně si stěžují, že jim od toho smradu páchne i oblečení – a v tom rámusu se nikdo nemůže pořádně vyspat. O zvířata celá léta pečoval starý satyr Silenus, ale jednoho dne už ho Héra měla akorát tak dost. Přiměla Dia, aby ho vyhnal dolů na zem. Na místo zvané myslím Lýdie, poblíž paláce nějakého krále. I tam ho musel Dionýsos vysekat z problémů... Každopádně jsem pak nařídil jednomu ze svých faunů, aby se o stáje staral, jenomže toho zas kousl bazilišek. A od té doby to jde všechno tak nějak k Hádovi.“ Odkášlal si. „Zeus mě požádal, jestli bych nenašel někoho, kdo to umí se zvířaty. Říkal jsem si, že by sis tu práci třeba rád vyzkoušel. Se smrtelnými zvířaty ti to šlo dobře, a ta nesmrtelná se zas o tolik neliší – až na jeden dva tesáky.“

Démon otevřel pusou, ale pak ji zase zavřel.

Nevěděl, co říct. Docela se mu ulevilo, že nemá posloužit jako oběť.

Pan pokračoval. „Zeus a ostatní jsou připraveni nechat tě na zkoušku dělat čeledína ve stájích, aby zjistili, jestli ti to vůbec půjde. Neboj, vybavíme tě různými kouzelnými a léčivými nezbytnostmi, abys neumřel už během prvních pěti minut. Když se ti bude dařit, dostaneš oficiální titul a náležitý plat. Co ty na to, chlapče? Tak zkusíš to?“ Démon se na svého otce zadíval. Určitě to má nějaký háček – u bohů to tak bývá vždycky. To mu máma vtoukala do hlavy už odmalička.

„A mám na výběr?“ zeptal se.

Pan se na něj zeširoka usmíval. Zuby měl hranaté, žluté, poseté zelenými a červenými flíčky. „Vím, jak moc miluješ zvířata a ona tebe. Jistěže máš na výběr.“ Odmlčel se a pousmál se ještě o něco víc – teď už nebezpečnějším

úsměvem. „Ovšem na druhou stranu, pokud by ses Olympanů dotkl tím, že bys to odmítl aspoň zkusit...“

Víc už říkat nemusel.

Démonovi bylo jasné, že v té práci už teď vězí až po uši, ať se mu chce, nebo ne. A navíc to, co říkal jeho táta, byla pravda – zvířata má opravdu rád. Třeba to bude fajn. Možná dokonce i vzrůšo. „A co budu teda dělat?“ zeptal se.

„Hefaistos tě do všeho zasvětil,“ odvětil Pan. „Je to božský kovář, víš? Má šikovné ruce. Vyrábí pro nás úžasné věci. Vezmu tě teď za ním. Když ho hezky poprosíš, možná ti půjčí i nějakého svého kovového pomocníka, aby ti píchnul s úklidem.“ Začichal a velké nosní dírky se mu rozšířily jako větrícímu loveckému psu.

„Moc dlouho ale neatálej s odstraněním toho zápachu, jinak na tebe určitě přiběhnou nějaké bohyně. Lepší je nepokoušet.“